

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Admiranda cœli facula, quæ deduxit Reges in stabulum
Bethlehemiticum, ad adorandum ibi Jesum Christum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

fuo, ut adores ibi illum ceu DEum tuum?

Quomodo oporteat vere adorare Deum?

An probè nōsti, quid sit adorare? an nōsti, id esse supremam DEI agnoscere majestatem; infinitam, quam in te habet, potestatem; absolutam, quā subderis ipsi, subjectionem; & in hac confessione te profundissimè coram ipso humiliare, cum sincera & candida agnitione tui nihili? Optarem ergò videre te in statu & habitu corporis humillimo, & maxime ad omnem venerationem, quantum fieri potest, composito. Optarem ergò interiora tua, & cor tuum magis adhuc humiliari & annihilari, coram formidanda hac majestate; animum tuum non revolvere cogitationes alias, nisi quæ excitare possent fidem ipsius, ut credat firmiter, quòd jam non credit, nisi socorditer; mentem tuam & affectum tuum accendi totum ardoribus divini amoris

fui. Optarem denique intueri te ita collectum in temetipso, ita intentum & defixum Deo soli, ut non absimilis esses Angelis in cælo, adorantibus ipsum cum timore & tremore: adorant Dominationes, tremunt potestates. Et tunc crederem, te eo nomine venisse, ut adorares ipsum cum reverentia in templo sancto suo.

Sed redeo ad vos, magni Principes, quos prostratos adhuc video ante præsepe infantis JESU, quique monstrastis nobis exemplum adorationis perfectissimæ; nonnè adhuc dicitis nobis motiva efficacia, quibus exstimulati estis ad exhibendos ipsi tantos honores, videntes ipsum in loco tam vili & abjecto? *Vidimus stellam ejus in Oriente, & venimus adorare eum?* Percuperem igitur nōsse, quid sit hæc stella, quæ tam mirabiles effectus in ipsis potuit operari?

ARGUMENTUM.

*Admiranda cæli facula, quæ deduxit Reges in stabulum Betlehe-
miticum, ad adorandum ibi JESUM Christum.*

ARTICULUS III.

Cælum est magnus liber, & alia sunt characteres.

Volumen ingens est cælum, ubi dextera DEI exarare complacuit veritates adeò sublimes & abstrusas, ut si legere possemus radios hos luminis, quibus significantur, characteres,

universa natura nihil haberet arcani, cujus perfectum non haberemus notitiam. Carpophorus, qui oblectabatur plurimum studio Astrologiæ, quique cum longo tempore indagasset natu-
ram,

ram, dispositionem & virtutes speciales astrorum, credebat, se arcana eruisse & in lucem protulisse paucis explorata, declarare nobis voluit, quid meditationibus suis hauserit cognitionis circa novum hoc astrum, quod in caelo apparuit, nascente Domino Salvatore nostro?

An stella Magorum fuerit Cometa.

Credideram primitus, dicebat nobis, id esse potuisse aliquem Cometam, ea ex causa apparentem, ut prænuntiaret calamitates vitæ ipsius, quæ tota miseriis obruta, tandem crudeli & probroso fato fuerat terminanda. Sed memetipsum correxì, revocans in mentem, nil funestum nec tragicum esse posse, respectu personæ Christi JESU, cum omnia, quæ in ipso & circa ipsum peracta sunt, causa sint felicitatis in toto universo.

Stella Magorum non fuit una è stellis fixis, annexis caelo à creatione mundi.

Nihilominus mecum conclusi, ipsam esse non posse unam è stellis, quas fixas nuncupamus, quæque affixæ sunt firmamento eò quòd situatio hujus atri fuerit valde diversa, cum apparuerit proxima terræ infra mediam regionem aeris; deinde ipsius duratio non erat durationi aliarum æqualis: cætera enim stellæ ejusdem cum mundo sunt antiquitatis, cum collocatæ sint in caelo unà cum sole quarto creationis die, & ejusdem futuræ durationis cum caelo, cujus nonnisi sunt partes cæteris splendiores:

& novum hoc sidus apparere non cepit in mundo, nisi ipsa nocte nativitatæ infantis JESU, & paulò post disparuit, nunquam nec antea nec postea amplius conspectum; & deinde motus ipsius nec erat circularis, nec rapidus, sicut ille stellarum, quæ rapiuntur per motum primi mobilis, ut singulis diebus suum circa mundum conficiant circuitum, Novum hoc astrum tenebat iter directum & motum satis moderatum, ut accommodaret se itineri Principum, quos conducere & comitari debebat. Non fuisse igitur stellam quandam ordinariam omninò est statuendum.

Posthæc arbitratus sum, ipsam forsitan non esse, nisi quoddam phænomenon, id est, apparentem quendam ignem, quem caelum accenderit, ad demonstrandum suum gaudium in nova nativitate sui Regis conceptum, sicut mos habet in pluribus locis, quòd populi accendant ignes lætitiæ, flammæ festivas in nativitate suorum Principum; quòdque etiam hic ignis, qui habere videbatur directionem rationi conformem, deportatus fuerit ab aliquo Angelo, eadem ferè ratione, quâ aliquis Ephebus teneret in manibus faculam, ad deducendos hos Principes ad pedes summi Monarchæ orbis totius.

Nihilominus cum ab Evangelio nuncupetur stella, & quidem

M m 2

stella

Stella non solum erat ignis lætitiæ, quem caelum accenderit in nativitate Regis sui.

Nec erat a-
strum præsi-
dens nativi-
tati infantis
Jesu.

Matth. 2.

stella propria infantis Jesu: *Vidimus stellam ejus*; dubitari non potest, quin hoc astrum creatum sit de novo ad obsequia illius. Et si tenenda est opinio plurimorum antiquorum Astrologorum, affirmantium, omnes infantes nasci mundo sub dominio stellæ alicujus particularis, quod regula sit ipsis vitæ ac morum, sicut & origo omnis vel felicitatis vel infelicitatis, per totum vitæ decursum; quamobrem etiam asseverant, illos qui magis scientiâ Astrologicâ exculsi sunt, infallibiliter prædicere posse eventura circa infantem nascentem, ex aspectu atri, quod dominatur in horoscopo nativitatibus ipsius; hæc inquam stante opinione, non fuisset astrum in cælo, quod habuisset virtutem tam nobilem, ut præsidere potuisset nativitati infantis Jesu: oportebat ergo omnipotentem Dei manum datâ operâ novum creare sidus excellentioribus locupletatum donis ac proprietatibus, ad conferendum ipsi suarum influentiarum virtute totius mundi imperium.

Hæresis Priscillianistarum.

Quid inquis, Domine, interpellat ipsum Ecclesiasticus; nonne vides te prolabi in hæresin Priscillianistarum? An ignoras, omnes sanctos Patres condemnâsse hanc opinionem, velut superstitionem periculosissimam, utpote repugnantem libertati li-

beri nostri arbitrii, & suavissimo influxui gratiarum Dei? Non statuenda est astris absoluta potestas in libertatem nostram, ut determinet nos ad sequendum cursum suum, suarum virtute influentiarum, cum nec ipse Deus, qui omnipotens aëtherum est Conditor, sibi assumere voluerit hoc imperium, sed intactum nobis semper conservare velit jus libertatis, nobis semel concessum.

Non tamen nego absolute; quod astra habeant influxum admodum fortem, qui nuncupari possit species quædam imperii, in corpora sibi subjecta; ipsemet credo, ipsa habere dominium quoddam in nativitatibus & vitam hominum, quantum spectat ad functiones animæ animalis, ad destruendam vel conservandam naturæ temperiem, ad concitandum passiones, ad promovendam vel infirmitatem vel sanitatem. Sed affirmare, quod astra, quæ sunt corpora, habeant dominium quoddam in animas spirituales, quæ ordine superiores sunt corporibus, error est: Et exeogitare, quod insuper habeant potestatem absolutam in libertatem, quæ nobilissima animæ rationalis est prærogativa, quæque etiam habere videtur parvam quandam umbram independentiæ Dei, hæresis est condemnata à Concilio. Impossi-

bile

Quantum virtutem in nos habeant astra, quæ præsent nostræ nativitati.

bile igitur est, cognoscere ex aspectu astrorum, quis futurus sit vitæ cursus alicujus hominis in rebus dependentibus ab ipsius libertate, vel etiam libertate alterius? Quoties conspecti sunt Principes confudisse temeritatem

Argumentum
absque re-
sponso.

certorum Astrologorum gloriosius se jaçantium, infallibiliter prædicere se posse res eventuras mortalium? ubi cras eris tu, qui mihi prædicis hæc? Ego ero in tali loco, respondebat Astrologus, faciámque rem talem juxta influxum sideris mei: Ego impediam te ab eo, reponerat Princeps; & mox concludi jussit ipsum ergastulo. Ecce tibi argumentum, ubi nihil inveniebat, quo solveret!

Fateor hæc omnia, inquit Carpophorus; nihilominus admitrenda est exceptio quædam regulæ hujus universalis circa factum Magorum, & stellam, quæ contulit illis cognitionem JESU Christi. Quando enim nobis dicunt; vidimus stellam ejus in Oriente, & venimus adorare eum; manifestè hoc innuit, quòd cognoverint ipsum per stellam, tum quòd natus sit, tum quòd DEUS sit: aliàs non venissent profecuturi ipsam honoribus supremis soli Deo debitis.

Solus aspectus stellæ non poterat ostendere Magis, quis esset infans JESUS.

Hoc esse non potest, reposuit Ecclesiasticus; nam si astra ostendere non possunt ea, quæ con-

vitæ humanæ, in rebus etiam naturalibus, si referantur ad aliquid, quod spirituale est, vel quod dependet à libertate; quanto minus ostendere poterunt res supernaturales & divinas, quæ sunt effectus gratiæ? Omnia divina sunt & miraculosa in persona infantis JESU. Quòd sidus efficere poterit, ut legat in ipso Astrologus: Virgo concipiet & pariet Hominem Deum, parabit is miracula, salvabit peccatores moriendò pro ipsis. Omnia ingentia hæc prodigia, quæ maxima arcana sunt consiliorum Dei, an exarari poterunt in frontibus astrorum! Et tandem infans JESUS non dependebat à stella Magorum, sed stella dependebat ab ipso: Illa ergò esse non poterat regula eventuum futurorum cum ipso, sed ipse dirigebat eventus futuros stellæ; siquidem ipsa apparuit, quando is uti voluit ipsius servitio, & disparuit quamprimum is jussa dedit: *Non S. Aug. lib. 2. ad decretum dominabatur, sed ad testimonium simulabatur.*

cant. Faust.
c. 5.

Sed tandem, reponit Carpophorus, quis ergò manifestavit Regibus Magis, quòd stella, quæ ipsis apparuit in Oriente, extiterit vox cæli annuntians introitum supremi cælestium Monarchæ in hunc mundum inferiorem? opus enim fuerat re quæpiam præpotenti, quæ persuaderet Principibus tam gravibus,

M m 3

tam

tam severis, tamque prudentibus, ut è plagis adeò remotis venirent ad ipsum quærendum & adorandum?

Plus æquo scrutaris, replicat ipsi Ecclesiasticus; licet nobis ratiocinari circa res naturales, sed non circa divinas: rimari permissum est illas, quia nostrum non superant captum; sed adorare oportet has, quia sunt supra nos. Quâ ratione usus fuerit DEUS stellâ, quæ Magis apparuit, ut se ostenderet illis, ipsosque vocaret ad pedes Salvatoris mundi: arcanum est reservatum divinæ ipsius cognitioni.

Non examinanda sunt arcaua Dei.

Non me latet, plures sanctos Patres, qui circa hoc philosophati sunt prodigium, velut S. Basilus, S. Hieronymus S. Leo Papa, & plures alii, observâsse quòd hi Principes extiterint posteri & nepotes, Vatis Balaam, qui ex traditione majorum suorum noveant, ipsum vaticinatum esse, quòd oritura esset stella ex Jacob, ex qua velut ex certa nota addiscerent nativitatem Regis Judæorum, cujus absolutum imperium se extensurum esset per universum orbem, quòdque illi, qui ex primis sua illi præstarent homagia, futuri essent beati: Conservabant insuper in manibus versùs Sibyllâ Erythræ, qui confirmabant hanc promissionem, & magnâ custodiebant sollicitudine hanc traditionem, ve-

Num. 24.

Quomodo Reges Magi instructi fuerint & persuasi à stella, ut irent & adorarent IESUM Christum.

lut speciale arcanum familiæ suæ concreditum, & maximo cum desiderio expectabant apparitionem hujus stellæ, utpote allaturæ sibi tam bonum augurium.

Hinc nunquam non habebant cordi, suos edocere filios scientiam astrorum, deputantes insuper à Patre in filios semper aliquem è sapientissimis, qui habitaret in quodam palatio hunc in finem in monte Victoriali exstructo, cui aliud non incumberet, nisi dies noctesque contemplari cœlum, ad observandum ortum & apparitionem stellæ tam diuturno tempore expectatæ; quam tandem spectârunt de cœlo ad se descendere & subsistere supra præfatum montem, in quadam distantia suis imminentem verticibus.

Si circa hoc credere volumus Auctori operis imperfecti super Matthæum, quod attribuitur sancto Chrysostomo, apparuit ipsa in forma parvi infantis, portantis crucem super humeros suos: affirmat insuper, quòd allocuta fuerit ipsos, & specialiter informaverit circa nativitatem infantis IESU, designando illis tempus & locum, ac adhortando, ut quantocyùs irent, ipsèque adorarent in Judæa. Si sacer codex hæc nobis diceret, nullus nobis foret reliquus ambigendi locus, quâ ratione is cognitus fuerit à Magis; sed hic Auctor

Stella apparuit supra montem Victorialem.

Hom. 2. in Matth. Auct. oper. imperf.

An apparuit in forma infantis & locuta fuerit.

Auctor incertus est, cujus æstimatione non fuit tantæ auctoritatis, ut ab universa acceptaretur Ecclesia.

S. Aug. tom. 31. l. 3. c. 40.

Alius quidam incognitus, qui scripsit de mirabilibus Scripturæ, cujusque opera accensentur illis sancti Augustini, credit hanc stellam fuisse ipsum Spiritum sanctum, qui apparuerit Magis sub forma alicujus sideris, ad informandum ipsos de nativitate Solis Justitiæ, sicut postea apparuit sancto Joanni Baptizanti Jesum Christum apud Jordanem, ubi vox Patris audita est:

Math. 3. v. 17. *Hic est Filius meus dilectus; & sicut denique apparuit in forma linguæ igneæ in cœnaculo, ut emitteret eos ad annuntiandum gloriam suam per universum orbem. Et confirmat sententiam suam ex audacia & intrepiditate, quam ostenderant Magi, quando concesserunt annuntiatum Herodi ipsi, in medio Jerosolymarum, nativitatem alicujus Regis Judæorum, quod attentare nunquam fuissent ausi, nisi extimulati, roborati & conducti à Spiritu sancto.*

An fuerit Angelus?

Origines & Theophylactus opinantur, fuisse Angelum, qui admonuerit Reges Magos in Oriente, sicut alius Angelus admonuit pastores in Judæa. Et alii tandem aliter locuti sunt circa apparitionem hujus stellæ, juxta intellectus sui cognitiones ac lu-

mina. Sed Ecclesia nec reprobavit, nec recepit particulares ipsorum opiniones, velut veritates certas & indubitatas.

Certissimum, quod hac de re dicere possumus, est, quod aspectus stellæ annuntiaverit Magis Regibus nativitatem Salvatoris mundi, sed nōsse, quā ratione, arcanum est, soli Deo cognitum.

Credendum est, quod eodem tempore, quo lumen hoc visibile corporales ipsorum illustravit oculos, aliud lumen interius ipsis oculis illuminaverit animæ. Erat præcursor hic Messiæ respectu Gentilium, sicut S. Joannes Baptista postmodum fuit respectu Judæorum; & de uno potest dici sicut de altero: *Erat lucerna*

ardens & lucens. Erat hic primus Apostolus, qui attulit fidem oculis nationum infidelium, sicut postmodum sanctus Apostolus Paulus annuntiavit illam ipsarum auribus, cum ambo loqui didicerint in eadem schola cœli. Dicit potest de ambobus, quod sanctus Augustinus dixit de stella: *Magnifica lingua cœlorum, quæ*

magnificè loquitur de excellentiis infantis Jesu. Sed lingua hæc quanto cyus obmutescit & tacet, ubi appropinquat ad Verbum; stella hæc illicò disparet, ubi accedit propius ad corpus Solis sui, suum cum gaudio amittens splendorem in ingenti hæc abyssu lumi-

num.

Eodem tempore, quo stella illuminavit oculos Magorum, illuminavit Deus ipsorum animas.

Joan. 5. v. 35.

S. August.

num. O DEUS! quantas hoc mysterium affert delicias animæ Jesum Christum amanti! Et quanto demulcetur gaudio, quando conspicit totam cæli & terræ gloriam simul conjunctam & unitam, absorberi & annihilari ad pedes ejus! Cælum ostendebat gloriam suam in splendoribus novi hujus sideris, & tota terra suam portabat gloriam, quasi in triumpho in persona trium horum Regum habentium coronam in verticibus suis. Et omnia hæc prosternunt se simul ad pedes infantis Jesu, seque annihilant in gloria ejus, eoque maxima & summa quæque in cælo & in terra, quasi nihil sint in ipsius præsentia. Reges non amplius sunt Reges, ipsorum Corona jacet in terra in præsentia magni hujus Monarchæ: Stella non est amplius stella, omnia ipsius lumina sunt absorpta in lumini-

Gaudium bonæ animæ, dum videt gloriam cæli & terræ ad pedes infantis Jesu.

bus magni hujus Solis; non apparet ipsa amplius post felix & faustum hoc momentum. Ah! quomodo quærere possent cælum & terram, postquam semel invenerunt Jesum Christum?

O bone Jesu, quid amplius quærendum est? Nunquid sufficit animæ, postquam jam semel te invenit? Nonne tu amabile centrum es, quod perfectam affers quietem, cordi te amanti? Nonne tu bonum infinitum es, cuncta nostra explens & satians desideria? Tu solus es, ô Jesu, qui vera nostra es beatitudo, qui replet animam nostram abundantiam ineffabilium honorum, quæ transcendunt capacitatem ejus. Patere, mi amabilis Jesu, ut accedam propius ad te, ad adorandum te, ad contemplandum te, ad admirandum te, ad amandum te, & ita perdendô me totum in te.

ARGUMENTUM.

Stella Regum Magorum, immutata in Solem respectu nostri.

ARTICULUS IV.

Cur intraverit Christus Jesus mundum per stabulum,

Non possum cohibere me, prosequitur Ecclesiasticus, quin hic ostendam tibi mirificum augmentum luminis & cognitionis, quod Jesus Christus velut divinus Sol, copiosissimè effudit super homines. Invenit ipsos omnes in densissimis ignorantiae

tenebris; & quia versabantur in nocte, quærebat illos, ubi erant, & suum in mundum peregit introitum in noctis caligine & obscuritate. Invenit illos omnes vitam agentes bestiarum; & ideò intrare primitus voluit per vile & abjectum stabulum, quod non est,